

Thừa Kế của Lời Hứa, Tù Nhân của Hy Vọng

ĐỌC KINH THÁNH NGHIÊN CỨU: Sáng thế Ký 3:17–24; Phục truyền Luật lệ Ký 6:3; Giô-suê 13:1–7; Hê-bơ-rơ 12:28; Lê-vi Ký 25:1–5, 8–13; Ê-xê-chi-ên 37:14, 25.

CÂU GỐC: “Hỡi những kẻ tù có trông cậy, các người khá trở về với đồn lũy, chính ngày nay ta rao rằng sẽ báo trả cho người gấp hai” (Xa-cha-ri 9:12).

Giô-suê 13–21 ghi lại địa danh các điểm mốc ranh giới của các vùng đất chia cho các chi phái Y-sơ-ra-ên. Đối với độc giả hiện đại, những danh sách này như có vẻ lạc đề, nhưng thật ra chúng dựa trên sự hiểu biết thần học về Đất Hứa, điều quan trọng đối với chúng ta hôm nay. Qua những danh sách cụ thể này, Đức Chúa Trời muốn dạy dân Y-sơ-ra-ên rằng vùng đất này không phải là một giấc chiêm bao. Đó là lời hứa có hình dạng và đo lường được. Nhưng họ phải biến lời hứa đó thành thực tế bằng hành động của mình.

Đúng vậy, Đức Chúa Trời sẽ ban đất cho họ như một di sản; đó là một món quà, được thực hiện để hoàn thành những gì Ngài đã hứa với tổ phụ họ. “Kìa, Ta phó xứ này cho các người! Hãy vào và chiếm lấy xứ mà Đức Giê-hô-va đã thể ban cho tổ phụ các người, là Áp-ra-ham, Y-sác và Gia-cốp, cùng cho con cháu của họ” (Phục truyền 1:8). Nhưng họ cũng phải có phần với vai trò của mình.

Tuần này, chúng ta sẽ xem xét một số khái niệm thần học liên quan đến Đất Hứa và ý nghĩa thuộc linh của chúng, cho những ai muốn đòi tất cả các lời hứa được tìm thấy trong Đức Chúa Giê-su.

*Nghiên cứu bài học tuần này để chuẩn bị cho Sa-bát ngày 29 tháng 11.

Ê-Đen và Ca-Na-An

Đọc Sáng thế Ký 2:15 và Sáng thế Ký 3:17-24. Hậu quả của Sự Sa Ngã là gì, chỉ nói về nơi ăn chốn ở của hai con người đầu tiên?

Vào lúc Sáng thế, Đức Chúa Trời đã đặt A-đam và Ê-va sống trong một môi trường hoàn hảo, tràn đầy sự sung túc và vẻ đẹp. Cặp đầu tiên của nhân loại đã gặp Đấng Tạo hóa trong một chỗ sống xinh đẹp, nơi đáp ứng mọi nhu cầu thể chất của họ. Không những họ được nghe lời Chúa phán tại đây, vườn Địa Đàng còn là trung tâm học hỏi, nơi A-đam và Ê-va có được cái nhìn sâu sắc về bản tính của Đức Chúa Trời và đời sống mà Ngài đã định cho họ. Do đó, khi họ phá vỡ mối liên hệ tin cậy với Đấng Tạo hóa của mình, mối liên hệ của họ với vườn Địa Đàng cũng thay đổi theo; và, như một dấu hiệu của mối tương giao tan vỡ, họ phải rời khỏi khu vườn. Họ mất đi lãnh thổ mà Đức Chúa Trời đã ban cho. Vì vậy, vườn Ê-đen đã trở thành biểu tượng của một đời sống phong phú, và chúng ta sẽ khám phá lại các hình ảnh của nó trong chủ đề Đất Hứa.

Các tổ phụ đã nhận thức lời hứa về đất ra sao? (Xem Sáng thế Ký 13:14, 15; Sáng thế Ký 26:3, 24; Sáng thế Ký 28:13). Sống như những người thừa kế những lời hứa ấy (Ê-bơ-rơ 6:11-15) có ý nghĩa gì đối với chúng ta?

Khi Áp-ra-ham bước vào vùng đất mà Đức Chúa Trời đã chỉ cho ông, bởi đức tin, vùng đất đó đã trở thành Đất Hứa cho ông và dòng dõi ông. Nó vẫn là Đất Hứa trong 400 năm. Các tổ phụ không thực sự sở hữu đất đó; đất không phải của họ theo cách mà họ có thể để lại cho con cháu mình như một di sản. Đất đó thuộc về Đức Chúa Trời, cũng như vườn Ê-đen thuộc về Ngài. A-đam và Ê-va chẳng làm điều gì để được hưởng Ê-đen, và Y-sơ-ra-ên cũng chẳng đóng góp điều gì để xứng đáng hưởng vùng đất đó. Đất Hứa là món quà của Đức Chúa Trời dựa trên chủ động của Ngài. Y-sơ-ra-ên không có quyền thừa tự hay yêu sách gì để sở hữu vùng đất đó (*Phục truyền 9:4-6*), nhưng chỉ với ân điển của Đức Chúa Trời mà họ có được đất.

Các tổ phụ là người thừa kế các lời hứa cho đến khi chúng được ứng nghiệm. Là những người theo Đấng Christ, chúng ta đã thừa hưởng những lời hứa còn tốt hơn (*Ê-bơ-rơ 8:6*) sẽ được ứng nghiệm nếu chúng ta trở thành “kẻ bắt chước những người nhờ đức tin và lòng nhịn nhục mà được hưởng lời hứa” (*Ê-bơ-rơ 6:12*).

Đất Đai như một Món Quà

Đọc Xuất Ê-díp-tô Ký 3:8; Lê-vi Ký 20:22; Lê-vi Ký 25:23; Dân số Ký 13:27; Phục truyền Luật lệ Ký 4:1, 25, 26; Phục truyền Luật lệ Ký 6:3; và Thi thiên 24:1. Mỗi liên hệ đặc biệt giữa Đức Chúa Trời, Y-sơ-ra-ên và Đất Hứa là gì?

Về mặt cơ bản, đất đai tạo danh tính cho một quốc gia. Nó cũng xác định sinh hoạt và lối sống của quốc gia đó. Người nô lệ không có gốc rễ và không thuộc về nơi nào; công sức họ được người khác hưởng. Có đất đai có nghĩa là có tự do. Danh tính của dân tộc được chọn gắn liền với nơi họ sinh sống.

Có một mối liên hệ đặc biệt giữa Đức Chúa Trời, Y-sơ-ra-ên và đất đai. Y-sơ-ra-ên nhận được đất đai từ Đức Chúa Trời như một món quà, chứ không phải vì họ có một quyền bất khả xâm phạm. Dân tộc được chọn có thể sở hữu mảnh đất miễn là họ có mối quan hệ giao ước với Đức Giê-hô-va và tôn trọng các luật lệ của giao ước. Nói cách khác, họ không thể có đất đai và các ơn phước của đất nếu không có sự ban ơn của Đức Chúa Trời.

Đồng thời, đất đai cũng như một lăng kính, qua đó Y-sơ-ra-ên có thể hiểu rõ hơn về Chúa. Sống trên giải đất ấy sẽ luôn nhắc nhở họ về một Đức Chúa Trời thành tín, giữ lời hứa và đáng tin cậy. Lãnh thổ cũng như Y-sơ-ra-ên sẽ không hiện hữu, nếu không có sự khởi xướng của Chúa, Ngài là nguồn gốc và nền tảng cho sự tồn tại của họ. Khi người Y-sơ-ra-ên còn ở Ai Cập, sông Nile với hệ thống dẫn thủy nhập điền, cùng với công sức của họ, đã cung cấp các vụ mùa để họ sinh tồn. Ca-na-an thì khác. Họ cần mưa để có mùa màng dư dật, và chỉ có Đức Chúa Trời mới có thể kiểm soát thời tiết. Do đó, đất đai nhắc nhở Y-sơ-ra-ên về sự trông cậy liên tục trong Đức Chúa Trời.

Tuy Y-sơ-ra-ên nhận được lãnh thổ như một món quà từ Đức Giê-hô-va, nhưng thật ra, Chúa vẫn là sở hữu chủ. Ngài sở hữu toàn cả địa cầu (*Thi thiên 24:1*), Đức Giê-hô-va có quyền giao đất cho Y-sơ-ra-ên hoặc lấy đi. Vì Chúa là chủ của đất đai, nên người Y-sơ-ra-ên và tất cả mọi ai khác cũng đều là khách lạ và lữ khách, hoặc theo ngôn ngữ hiện đại, tất cả chúng ta đều là khách dài hạn của Đức Chúa Trời trên trái đất của Ngài.

Dựa trên 1 Phi-e-rơ 2:11 và Hê-bơ-rơ 11:9-13, đối với cá nhân bạn, sống như một người lạ và lữ khách mong ngóng về thành phố mà chính Đức Chúa Trời là người thiết kế và xây dựng có ý nghĩa gì?

Thách Thức của Đất

Đọc Giô-suê 13:1–7. Mặc dù vùng đất Ca-na-an là một món quà từ Đức Chúa Trời, nhưng có những thách thức nào đi kèm với việc sở hữu nó?

Dân Y-sơ-ra-ên đã sống như nô lệ qua nhiều thế kỷ, khả năng quân sự của họ không đủ để chinh phục vùng đất này. Ngay cả chủ nô người Ai Cập, với quân đội thiện chiến và trang bị đầy đủ, cũng không bao giờ xâm nhập hoàn toàn Ca-na-an được, vì tường bao quanh các thành phố rất là kiên cố. Nay, một nước với dân từng là nô lệ, được bảo phải chinh phục một vùng đất mà chủ họ trước đây không thể khuất phục. Nếu họ muốn chiếm hữu vùng đất này, thì chỉ nhờ ân điển của Đức Chúa Trời, chứ không phải nhờ tài sức riêng của mình.

Giô-suê 13 đến 21, nói về việc phân chia đất đai cho các chi phái Y-sơ-ra-ên. Việc phân bố này chỉ cho dân sự biết những gì đã được phân chia và cả những gì họ cần phải chiếm đóng trong lãnh thổ đó. Người Y-sơ-ra-ên có thể sống an toàn trên vùng đất mà Chúa đã ban cho họ như một gia tài thừa kế. Họ là những người thuê đất hợp pháp và chính đáng dưới quyền sở hữu của Đức Chúa Trời. Tuy nhiên, sự khởi xướng của Chúa phải được đáp ứng với phản ứng của con người. Nửa phần đầu sách cho thấy cách Đức Chúa Trời ban cho Y-sơ-ra-ên đất đai bằng cách chinh phục đất đai của người Ca-na-an; nửa phần sau tường thuật cách Y-sơ-ra-ên chiếm đất bằng cách định cư.

Sự phức tạp của cuộc chinh phục này minh họa cho động lực của sự cứu rỗi chúng ta. Tương tự như Y-sơ-ra-ên, chúng ta không thể làm bất cứ điều gì để kiếm được sự cứu rỗi cho mình (*Ê-phê-sô 2:8, 9*). Đó là một món quà, giống như lãnh thổ là món quà Đức Chúa Trời ban cho Y-sơ-ra-ên dựa trên mối liên hệ giao ước của họ với Ngài. Chắc chắn nó không dựa trên công trạng của họ (*Phục truyền 9:5*).

Tuy nhiên, để người Y-sơ-ra-ên được hưởng món quà của Đức Chúa Trời, họ phải đảm nhận những trách nhiệm đi kèm với việc sống trên vùng đất, giống như chúng ta phải trải qua tiến trình thánh hóa của mình trong sự vâng phục các điều kiện để trở thành công dân của vương quốc Đức Chúa Trời. Mặc dù không giống nhau, nhưng sự song song giữa việc dân sự được ban cho đất bởi ân điển và việc chúng ta được ban cho sự cứu rỗi bởi ân điển khá gần nhau. Chúng ta đã được ban cho một món quà tuyệt vời, nhưng chúng ta có thể đánh mất nếu không cẩn thận.

Cơ Đốc nhân ngày nay gặp phải những thách thức tương tự như những thách thức liên quan đến việc chiếm cứ Đất Hứa như thế nào? Xem Phi-líp 2:12, Hê-bơ-rơ 12:28.

Năm Hoan Hỉ

Đất đai đóng vai trò rất quan trọng đối với sự sinh tồn của dân sự Đức Chúa Trời, nên nó không thể được phân chia như một tổng thể. Nó phải được chia theo chi phái, gia tộc và gia đình (*Dân số Ký 34:13-18*) để tránh việc đất trở thành sở hữu của một thiểu số quyền thế.

Đọc Lê-vi Ký 25:1-5, 8-13. Mục đích của năm Sa-bát và năm Hoan Hỉ là gì?

Ngược lại với Ai Cập, nơi người dân thường xuyên mất đất đai và trở thành nông nô của Pha-ra-ôn, mục đích của Đức Chúa Trời cho người Y-sơ-ra-ên là họ sẽ không bao giờ bị tước quyền vô thời hạn. Ngoài vòng gia tộc và gia đình nhận được đất đai qua sự phân chia lúc ban đầu, không ai có thể sở hữu đất đai. Thật vậy, theo kế hoạch của Chúa, đất đai thực sự không bao giờ được bán; nó chỉ có thể được cho thuê theo trị giá tùy theo số năm còn lại trước năm Hoan Hỉ sắp đến. Do đó, bà con gán của một người đã phải “bán” sản nghiệp của tổ tiên mình, có quyền hoặc có bổn phận chuộc lại phần đất ngay cả trước năm Hoan Hỉ (*Lê-vi Ký 25:25*).

Việc phân phát đất đai là một cửa sổ để nhìn vào tấm lòng của Đức Chúa Trời. Là Cha trên trời của chúng ta, Ngài muốn con cái của Ngài rộng rãi với những người kém may mắn hơn và để đất đai mình nuôi sống kẻ nghèo khó sau mỗi bảy năm. Năm Sa-bát áp dụng nguyên tắc của điều răn về ngày Sa-bát cách bao quát hơn. Bên cạnh việc xem trọng và khuyến khích sự chuyên cần, quyền sở hữu đất đai cũng đòi hỏi sự tôn trọng và tử tế đối với những người đang gặp khó khăn về tài chính.

Luật sở hữu đất đai đã mang đến cho mỗi người Y-sơ-ra-ên cơ hội được giải thoát khỏi hoàn cảnh khó khăn, và cho họ có được một khởi đầu mới trong cuộc sống.

Nói tóm lại, đây là mục đích chính của phúc âm: xóa bỏ sự phân biệt giữa giàu và nghèo, chủ và tớ, có thể lực hay cô thế. Nó đặt tất cả chúng ta ngang hàng bởi ý thức rằng chúng ta hoàn toàn cần ân điển của Đức Chúa Trời. Tiếc thay, với thời gian, Y-sơ-ra-ên đã lơ là trong việc giữ gìn tiêu chuẩn Đức Chúa Trời đặt ra, để rồi những lời cảnh báo về sự mất đi lãnh thổ trở thành hiện thực (*2 Sử ký 36:20, 21*).

Các nguyên tắc về việc phân chia đất đai và ngày Sa-bát của người Y-sơ-ra-ên, nhắc nhở chúng ta ra sao, rằng, dưới mắt Đức Chúa Trời, chúng ta tất cả đều bình đẳng? Làm thế nào ngày Sa-bát có thể giúp chúng ta nói "không" với những sự bóc lột, tàn ác của chủ nghĩa tiêu dùng đang hoành hành trong xã hội?

Phục Hồi Lãnh Thổ

Đọc Giê-rê-mi 24:6; Giê-rê-mi 31:16; Ê-xê-chi-ên 11:17; Ê-xê-chi-ên 28:25; và Ê-xê-chi-ên 37:14, 25. Đức Chúa Trời hứa gì về việc dân Y-sơ-ra-ên trở về đất hứa; và lời hứa đó được ứng nghiệm như thế nào?

Khi dân Y-sơ-ra-ên bị lưu đày sang Ba-by-lôn, họ biết được một lẽ thật quan trọng về mối liên hệ của họ với Đức Chúa Trời. Mối liên hệ ấy không phụ thuộc vào việc họ sở hữu Đất Hứa. Đức Chúa Trời tiếp tục là Đức Chúa Trời của họ, ngay cả khi họ bị lưu đày. Khi dân Y-sơ-ra-ên xưng tội, ăn năn và hết lòng tìm kiếm Đức Chúa Trời, Ngài lại làm trọn lời hứa một lần nữa, và đưa họ trở về lãnh thổ như một dấu hiệu của sự phục hồi.

Tuy nhiên, lời hứa rằng Y-sơ-ra-ên sẽ sở hữu vùng đất này vĩnh viễn, là lời hứa có điều kiện (*Phục truyền 28:63, 64; Giô-suê 23:13, 15; 1 Các Vua 9:7; 2 Các Vua 17:23; Giê-rê-mi 12:10-12*), nên lời hứa tái định cư và làm cho Y-sơ-ra-ên thịnh vượng trong vùng đất sau thời kỳ lưu đày cũng vậy. Đồng thời, các tiên tri trong Cựu Ước chỉ ra sự phục hồi mà một vị vua tương lai của dòng dõi Đa-vít sẽ mang lại (*Ê-sai 9:6, 7; Xa-cha-ri 9:9, 16*). Lời hứa này đã được ứng nghiệm qua cuộc đời, sự chết và sự phục sinh của Đức Chúa Giê-su Christ. Trong Ngài, mọi lời hứa dành cho dân Y-sơ-ra-ên xưa đều được ứng nghiệm.

Trong Tân Ước, Đất Hứa không được đề cập trực tiếp, nhưng chúng ta biết rằng các lời hứa của Đức Chúa Trời đã được ứng nghiệm trong và qua Đức Chúa Giê-su Christ (*2 Cô-rinh-tô 1:20, Rô-ma 15:8*). Như vậy, qua Đấng Christ, Đất Hứa được diễn giải lại, và nó trở thành biểu tượng của các phước lành thuộc linh mà Đức Chúa Trời dự định ban cho những người trung thành của Ngài, cả trong hiện tại (*Ê-phê-sô 2:6*) lẫn trong đời sau.

Sự ứng nghiệm cuối cùng của lời hứa thiêng liêng về sự nghỉ ngơi, sung túc và hạnh phúc trong vùng đất sẽ diễn ra trên đất mới, được giải thoát khỏi tội lỗi và hậu quả của nó. Theo nghĩa đó, là những Cơ Đốc nhân, hy vọng của chúng ta dựa trên lời hứa của Đấng Christ rằng Ngài sẽ trở lại, và sau 1,000 năm trên thiên đàng, thiết lập vương quốc vĩnh cửu của Ngài trên đất mới. Đây sẽ là sự ứng nghiệm cuối cùng của tất cả các lời hứa về miền đất hứa.

Đọc Giảng 14:1-3, Tít 2:13 và Khải huyền 21:1-3. Những câu này cho chúng ta hy vọng cuối cùng nào và tại sao cái chết của Đức Chúa Giê-su đảm bảo cho chúng ta sự ứng nghiệm của hy vọng ấy?

NGHIÊN CỨU BỔ TÚC: Đọc Ellen G. White, “Cuộc Đấu Tranh Kết Thúc,” tr. 593-599 trong quyển *Thiện Ác Đấu Tranh*.

“Chúng ta sẽ được cứu rồi đời đời khi chúng ta bước qua các cổng vào thành thánh. Và chúng ta vui mừng vì mình được cứu, được cứu đời đời. Nhưng cho đến lúc đó, chúng ta cần phải lưu ý đến lời răn của sứ đồ, “Vậy, đang khi còn có lời hứa cho vào sự an nghỉ Chúa, hãy lo sợ, chúng ta khá lo sợ, kẻ trong chúng ta có ai bị trừ ra chẳng” [Hê-bơ-rơ 4:1]. Có kiến thức về Ca-na-an, hát những bài hát của Ca-na-an, vui mừng trước viễn ảnh được vào Ca-na-an, đã không đưa con cái Y-sơ-ra-ên vào các vườn nho và vườn ô-liu của vùng đất hứa. Họ chỉ có thể làm cho nó trở thành của họ thật sự bằng cách chiếm đóng, bằng cách tuân theo các điều kiện, bằng cách thực hành đức tin sống trong Đức Chúa Trời, bằng cách dành lấy những lời hứa của Ngài cho chính họ.”—Ellen G. White, *The Youth’s Instructor*, 17 tháng 2 năm 1898.

“Theo Kinh Thánh, cơ nghiệp của những người được cứu gọi là “quê hương” Hê-bơ-rơ 11:14–16. Nơi đây, Đấng Chấn chiên sẽ dẫn bày Ngài đến suối nước sự sống. Cây sự sống ra trái mỗi tháng, và lá cây được dùng cho lợi ích muôn dân. Những giòng suối không bao giờ ngưng chảy, trong như lưu ly, và hai bên bờ suối những cành cây đong đưa, phủ bóng xuống các con đường dọn sẵn cho người được chuộc. Nơi đây, những đồng bằng trải dài khoe nét đẹp, và đồi núi chập chùng với ngọn vượn cao vút. Chính trên những đồng bằng an bình, bên cạnh những giòng suối trong vắt, dân sự Đức Chúa Trời từ lâu là kẻ lữ hành sẽ tìm được một tổ ấm.”—Ellen G. White, *Thiện Ác Đấu Tranh*, tr. 597.

ĐỀ TÀI THẢO LUẬN:

1. Hãy nghĩ về Đất Hứa như một biểu tượng của cuộc sống dư dật mà Đấng Christ đã hứa với những người theo Ngài trong Giăng 10:10. Ôn phước được sống trong mảnh đất dư dật miêu tả những ơn phước của sự cứu rỗi ra sao?
2. Mối liên hệ giữa việc là công dân của một vùng đất và việc sống theo một lối sống nhất định là gì? Hai điều này ảnh hưởng đến nhau như thế nào? Một số hệ quả của việc là công dân trong vương quốc của Đức Chúa Trời là gì?
3. Chúng ta đã quá nhiều thất vọng với những lời hứa của người khác và cũng của chính mình. Tại sao chúng ta có thể tin cậy vào những lời hứa của Đức Chúa Trời?
4. Là công dân của nước Đức Chúa Trời có nghĩa gì? Chúng ta nên sống như thế nào?